

Nøvn

Í takksemi til eldsálina Leilu Solmunde

Leila gjørdist forkvinna í MBF stutt eftir at eg bleiv landsstýrismaður í almanna- og heilsumálum, og fekk eg ta stóru gleði at hava eitt tætt og gevandi samstarv við hana hesi árin. Tað hendi aldrin, at farið var hvør til sítt eftir fund ella samrøðu ella ráðfærslu við Leilu, at man ikki var glaður fyri og upplyftur av, hvussu hon hevði víst á og slóðað fyri enn einum stigi á røttu leiðini. Aldrin grenjandi ella hartandi, hóast tað mangan vóru orsøkir til tess, men altíð uppbyggjandi og eggjandi. Hon hevði tey ríku evni, at birta áræði og áhaldni í okkum, hon samstarvaði við.

Leila var ein eldsál í stríðnum fyri lívskorunum hjá brekaðum í Føroyum. Og við sínum ótroystiliga innsatsi broytti hon føroyska samfelagið. Hon bygd upp, hon flutti Føroyar framá, eitt stig fyri og annað eftir, til eitt betri og rúmligari samfelag.

Hon lærði okkum og vísti okkum, at breka-politikkur snýr seg ikki um eitt stríð móti persónligum forðingum hjá tí einstaka, sum er við skerdan lut. Tað snýr seg um, at vit øll í felag skulu skapa eitt betri samfelag við javngóðum umstøðum fyri allar borgarar, og har okkara íborni rættur at trívast og mennast ikki skal verða skerdur av okkara ymisku persónligu, fíggjarligu, kropsligu, sálarligu ella menningarligu førleikum

Vit fara at sakna hennara ljósu, djørvu, kláru, sakligu, konstruktivu og blíðu rødd í almenna orðaskiftinum um sosialpolitisku avbjóðingarnar í føroyska samfelagnum.

Alt okkara samfelag, politiska skipanin eins og allir borgarar í landinum hava so ómetaliga nógv at takka Lailu Solmunde fyri. Vit fara at sakna hana og vilja goyma hennara minni í okkara hjørtum.

Hans Pauli Strøm

Til okkara elskaðu mammu Ernu Danielsen

Ídag er 14. mars, og henda dag hava vit altíð verið saman við tær, tí tað er tín føðingardagur. Men ídag verður eingin føðingardagur, tí tú er ikki millum okkum meira, tú er farin heim, heim til Harran.

Sjálvt um tað kennist tómmt hjá okkum, serliga tá merkisdagar eru, eins og hesin, so hava vit so ómetaliga nógv at gleðast um og at vera takksom fyri.

Hóast eingin føðingardagur verður hildin ídag, so kunnu vit so væl ímynda okkum hvussu hann hevði verið hildin saman við tær. Kunnu ímynda okkum sitandi til borðs og njóta alt tað góða sum tú altíð borðreiddi við. Men mest av øllum kunnu vit merkja kærleikan frá tær, soleiðis sum vit altíð merktu hann tá vit vóru saman við tær. Títt rólga og kærleiksfulla lyndið setti altíð ein so serliga hugnaligan dóm á tær lóturnar vit vóru saman. Tí er tað so lætt hjá okkum at minnast og gleðast um tær lóturnar.

Mamma, fyri okkum hevur tú altíð verið til staðar, altíð verið tøk tá vit høvdu brúk fyri tær. Tá vit vóru børn var tú altíð heima hjá okkum, heimagangandi sum tað verður rópt. Tú var ein hønnumamma, og hetta hevði við sær, at vit ikki høvdu tað lætt við at ferðast einsamøll. Altíð longdust vit, og sum oftast mátti tú við. Tú plagdi skemtiliga at taka til, at tú ikki fekst vent tær fyri okkum. Men hetta broyttist sjálvandi sum vit eldust. Vit fluttu út, fingi maka og børn, men ikki fóru vit langt.

Altíð var tú so umhugsin. Spurdi okkum, um vit høvdu hugsað um tað ella tað, kanska langt áðrenn vit vóru komin so langt í okkara planlegging. Men hetta var so sermerkt fyri teg, hugsaði altíð um okkum onnur fyrst, áðrenn tú hugsdi um teg sjálva.

Hóast vit vóru flutt út, var barndómsheimið altíð okkara tryggja havn, har tú og pápi altíð við opnum ørmum tóku ímóti okkum, okkara makum og ikki minst tykkara ommu- og abbaðórn-um. Tú var altíð tøk til at

passa ommubørnini, og tey elskaðu at vitja teg. Hjá tær vistu tey, at tey fingi næstan alt, og tú elskaði at gleða tey. Mamma, tey spyrja javnan eftir tær, skilja ikki rættuliga hví tú skulda fara heim so skjótt.

Mamma tú hevði eisini nógv at geva tínum næstringum og vinfólki. Hetta prógvaði tann stóri skari av fólki sum møtti upp til kórsetingina og jarðarferðina. Tú syrgdi altíð fyri, at okkara næstringar og vinir merktu, at teir altíð vóru vælkomnir á gátt. Tú dugdi so væl at fáa gestirnar at føla seg væl, var altíð í góðum lag og við tí jaliga orðinum. Títt lætta lyndið hevði við sær, at tú hevði lætt við at skemta og flenna. Tá okkara vinfólk vóru og vitjaðu, elskaðu tey at sita og tosa og flenna saman við tær.

Tú var sera familjukær og stolt av tínum uppruna. Tað var altíð áhugavert og stuttligt at hoyra teg greiða frá tínum barndóms- og ungdomsdøgum av Glyvrum og úr Lamba.

Tað lokala virksesemi stuðlaði tú altíð av fullum hjarta, og í tí sjálvbodna arbeiðinum luttók tú fegin. Eisini stuðlaði tú altíð okkum tá vit luttóku í okkara frítíðartrívum, og tað eru vit tær sera takksom fyri.

Tey síðstu 4 árin mátti tú stríðast við svára sjúku. Tað stóð okkum skjótt greitt, eisini tær, at tú hevði ólekiligt krabbamein, men at vit fingi eina óavmarkaða tíð saman afturat. Men tær so líkt, so royndi tú alla tíðina at skána

fyrireikaði tá skilnaðarløtan kemur. Vit fingi hóast alt 4 ár til at fyrireika okkum, men vit vóru ikki klár. Men soleiðis eigur tað nokk eisini at verða.

Mamma tá vit hoyra orðið tolsemi, hugsa vit um teg. Vit kenna ongan sum hevði so stórt tolsemi sum tú, bæði í orði og verki. Mamma tú hevur lært okkum at virða øll menniskju eins.

Mamma tú var pápa ein sera góð kona og tit vóru sera sterk saman. Vit kunnu við gleði minnast afturá at verða vaksin upp í einum heimi har mamma og pápi altíð vóru rundan um okkum, og vegleiddu og stuðlaðu okkum í tí vit gjørdur. Pápi, saknurin hjá tær er sjálvandi stórur, ja torført at seta orð á, men saman kunnu vit finna styrki og gleði at koma víðari, og hetta gera vit best við at minnast mammu fyri alt tað hon hevur verið fyri okkum.

Góða elskaða mamma - takk fyri alt.

Jóhannus, Jónfríð, Arnbjørn og Helen

TØKK

HHjartaliga takka vit øllum, sum sýndu samkenslu, tá kæra mamma, vermamma, omma og langomma

Malan Eliassen

andaðist og varð jarðað.

Tøkk til prestarnar Dávid Johannesen og Elsu Funding.

Tøkk til tykkum á Sýnini, sum vóru um hana ta tíð hon var har.

Tøkk fyri peningagávur til heimið á Sýnini.

Tøkk til tykkum, sum á ymsan hátt hjálptu til við jarðarferð og ervi.

Ein serstøk tøkk til øll á Kirkju, fyri ta stóru hjálp vit fingi.

Tøkk til tykkum sum fylgdu henni til gravar.

Familjunnar vegna Óluva, Fróði og Marni